

Zomeravondwandeling 3 (dinsd. 15 juli 2008).

Net voor zevenen (19.00 uur) stroomden de deelnemers toe en bleef de teller steken op 18 wandelaar(ster)s. Onze vaste fotograaf was zo dom om zijn toestel kant en klaar thuis te laten en moest een beroep doen op een van de "professionele" gasten. Na hééééééél lang aandringen gaf Renate toe en zo zorgt zij voor de diverse plaatjes in deze tekst. Onze vaste man liep er die avond de hele tocht ietwat "verloren"

bij en moest zich wat meer met de gasten bezig houden. Laat daar nu enkele vaste bloemen of blommen (zeldzame exemplaren) uit meer noordelijke streken bij zijn die na afloop ook nog het terras willen verkennen. Tja, voor hem was het een zware avond zonder zijn camera.

En dan was er onze lange gast uit de regio Amsterdam die tijdens zijn vakantie bijna heel Zuid Limburg verkende. Bijzonder aardige (en fanatieke) deelnemer die zijn gezin de volgende dage ook laat kennis maken met die verrassende momenten tijdens het klimmen en afdalen. Hij mag zijn vakantie verlengen en volgend jaar weer aansluiten voor volgende verkenningen.

Verder was er nog een gezinnetje uit Overijssel, dat dochtertje Linda begeleiden bij de hernieuwde kennismaking van de streek. Vorig jaar waren ze al te gast in of nabij Wijlre en zij hebben dit positief ervaren. Dit jaar weer in Zuid Limburg en dus weer mee met die gezellige avondwandeling. Vooral het enthousiasme van dochter Linda maakte indruk bij een der gidsen (met pet).

Na het passeren van het voormalige gebouw van de lokale veiling gaat het rechts en mogen we klimmen. We steken het spoor over (nu in gebruik bij de Zuid Limburgse Stoomtrein Maatschappij, ZLSM). De nieuwe waterbuffer rechts zorgt voor enig oponthoud maar na alle informatie mogen we een aardig stukje klimmen. De eerste landweg links brengt ons bij een veldkruis waarover de gids veel kan vertellen want hij verzorgt dit religieus plekje dat ooit door een van zijn voorouders is geplaatst.

We lopen hier in een zeer gevarieerd agrarisch gebied. Granen in allerlei variaties aan alle kanten. We herkennen o.a. zomergerst (nog redelijk groen), tarwe, haver, wintergerst (wordt al geoogst) en maïs. In de maïs ontdekken we een schimmel die bekend is als Builenbrand. In Mexico wordt deze schimmel (jong) geoogst en geconsumeerd. U weet nu wat u krijgt als u huitlacoche (of cuitlacoche) heeft besteld. Mijn westerse ogen zouden mijn maag tot grote problemen brengen als hij dit slijmerige product zou krijgen geserveerd. Overigens reageert mijn maag op soortgelijke wijze bij weekdieren, schelpdieren en goudgele bieren (oops, er ging even iets mis).

Na een klein stukje dalen mogen we rechtsaf via een soort slagboom een landweg nemen.

Heerlijk rustig, mooi groen, veel brandnetels en veel gekapte (maar nu weer uitlopende) bomen. En dan waren er nog slakken: behalve veel beschermde wijngaardslakken krioelt het er aan kleine slakken met een huisje (naam???). Zowel links al rechts van het pad zaten honderdtallen (misschien wel vele duizenden) op vooral brandnetels. Het plukken van brandnetels is niet verboden maar de animo was beslist niet groot, waarschijnlijk uit medeleven met de slakjes. Deze plant heeft wat extra's.

Aan het eind van het pad steken we de verharde weg over en kiezen weer voor het vervolg dat lokaal bekend staat als de Woeste Gracht. Woest? Bij regenbuien kan dit droogdak vanuit alle kanten heel veel toevoer van water krijgen en dan is het pad een lange bedding van een tijdelijk riviertje dat met fors geweld lager gelegen delen opzoekt. De bedding komt steeds dieper te liggen ten opzichte van de omliggende landerijen. Ooit was het een vlakte maar het water sleet geduldig deze holle weg (of al bijna een dalletje) steeds dieper uit. De oevers noemen we nu wanden en steken plaatselijk 10 tot 15 meter boven onze deelnemers uit. Talrijke wissels geven aan dat dit een uitstekend biotoop vormt voor dassen.

De plantengroei is zeer gevarieerd, zeker in de meer lichte delen van deze gracht. Zo ontdekken we o.a. de vrij zeldzame kruidvlier (*Sambucus ebulus*). Die struik heeft geen houterige stengel en sterft elk jaar af. Hij wordt niet zo groot als een echte vlier (60 cm tot 1,50 m). de plant bloeit pas, als de andere vliersoort bijna uitgebloeid is. We beschouwen deze plant als giftig want alle

delen, ook de bessen, zorgen voor braakneigingen en buikloop. Kijk eens goed naar de groene bladeren. De gewone vlier heeft 3 tot 7 eironde, gezaagde deelblaadjes. De kruidvlier

heeft 7 tot 11 gezaagde deelblaadjes met aan de voet van de bladsteel een paar gezaagde steunbladeren. Andere duidelijk herkenbare planten waren o.a. beemdtkroon, aronskelk en de wilde kruisbes.

Het pad werd smaller, de bermen hoger en de uitgesleten delen steeds dieper. Na een bijna onmerkbaar klimmen bereiken we weer het plateau bij Elkenrade en via de verharde weg gaat het rechtsaf. Herhaaldelijk valt de groep uit elkaar want er waren weer voldoende vragen en verhalen om toe te lichten. Gelukkig konden de deelnemers genoeg genieten van al die panorama's vanaf het plateau en werd de sliert deelnemers weer en groep. Even later zorgden wilde kersen voor eenzelfde situatie. De creativiteit en jeugdherinneringen leidden tot oorbellen voor onze jongste deelneemster die er pas afgaan als we het eindpunt bereiken.

Ondanks de grauwe lucht is het aangenaam en kunnen we ver kijken over de regio. Helaas geen zonnetje maar desondanks zeer geschikt wandelweer. Jassen en paraplu's bleken deze avond voor de derde keer niet nodig. Gids Hub heeft wekelijkse goede contacten met de weermaker als lid van een koor (als sopraan?) en bovendien zorgt Fons nog voor extra druk. We boffen dus weer met deze droge avond tussen al die andere, meer vochtige avonden in deze zomermaand.

genieten door je zintuigen meer kansen te bieden.

De Dikkebuikweg brengt ons weer naar Wijlré. We hebben Linda dus even moeten bijpraten dat de weg is niet genoemd naar onze gids!. Onze gast uit Reijmerstok geniet o.a. van een fraai zwevende buizerd en de onzichtbare leeuwerik die onze oren voorzag met zijn heldere zang op grote hoogte. De variatie in de groep en de kennis van gidsen zorgen voor een brede kijk op het natuurgebeuren om ons een. Niet alleen deelnemers zijn blij als zij bijv. een wissel zelf kunnen ontdekken. Je leert in de natuur vanzelf anders kijken, luisteren en

Dit laatste deel van de tocht gaat verrassend snel. Ruikt men het eindpunt? Is het de dalende weg? Speelt de tijd een rol of waren het die forse donkere wolken die toch voor een meer vochtige atmosfeer zorgen? Onder aan de weg zorgt een buffer nog voor enige discussie en toelichting. Rechtsaf bereiken we na een paar honderd meter weer ons eindpunt. Of iedereen de orchideeën in de bloembakken heeft gezien is een beetje onzeker.

Na uitgebreid afscheid van onze gasten of deelnemers schuiven we voor een evaluatie aan bij aan onze noordelijke bloemen ten noorden van Wijlré. Spontaan vergeten de gidsen wat zij hadden moeten evalueren. Vandaar dat zij een uurtje later besluiten om de evaluatie (met of zonder bloemen) in de volgende weken voort te zetten en ... als het kan weer op het terras zoals deze avond mogelijk bleek.